

Κούβα Δεκέμβριος 2015 Ιανουάριος 2016

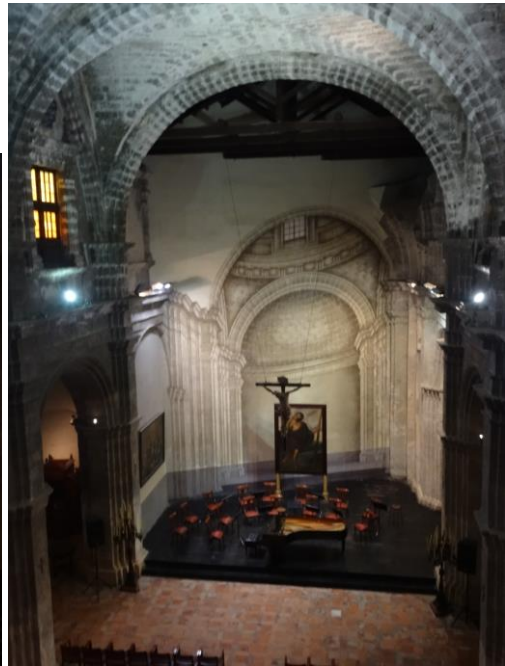
18.12. Σήμερα φεύγουμε, οι ταξιδιώτες – η Μπάμπσι, ο καπετάν Γιώργος, η Ράινγκαρντ και η Σόνια – είναι γεμάτοι χαρά και ανυπομονησία. Η Βερένα μας πάει στο αεροδρόμιο κι εκεί δεν πιστεύουμε στα μάτια μας, αλλά η πτήση μας είναι „cancelled“. Πάμε στη θυρίδα της Condor και μας λένε ότι πρέπει να περάσουμε απ' το Μόναχο, γιατί το αεροπλάνο μας έχει πρόβλημα. Καλά, ας περάσουμε απ' το Μόναχο, αυτό που μετράει είναι να μας πάνε επί τέλους στην Κούβα. Θα μας ψάξουν στο Μόναχο και θα μας δείξουν πού να πάμε, μας υπόσχονται. Στο αεροδρόμιο του Μονάχου δε μας ψάχνει κανένας κι έτσι είμαστε 200 άτομα χαμένα που δεν ξέρουν πού να πάνε. Επί τέλους βρίσκουμε τη σωστή θυρίδα και στις 4 το απόγευμα φεύγουμε κιόλας. Στις 11 θα φεύγαμε απ' τη Βιέννη... Μας πηγαίνει ένα λευκό αεροπλάνο φάντασμα χωρίς σχέδια και χωρίς επιγραφές. Αργότερα μας εξηγούν ότι πρόκειται για την πορτογαλική εταιρεία Fligh-High, η οποία αντικαθιστά αεροπλάνα με προβλήματα. Οι αεροσυνοδοί είναι νόστιμοι, το φαγητό όχι. Δεν έχει μουσική, ταινίες, εφημερίδες, τίποτα, αλλά δεν πειράζει, αυτό που μετράει είναι να πάμε στην Κούβα. Ο υπάλληλος της Condor που ταξιδεύει μαζί μας, μας λέει ότι τα προβλήματα είναι τόσο σοβαρά που δεν μπορεί να μας πει όλη την αλήθεια, γιατί θα έχανε τη δουλειά του... Στις 9 το βράδυ (στις 6 το πρωί στην Αυστρία) φτάνουμε στο Varadero, όπου μας ψάχνει ο ταξιτζής μας. Η μεταφορά στην Αβάνα διαρκεί 2 ½ ώρες, γι' αυτό πίνουμε μόνο ένα mojito καλωσορίσματος και πέφτουμε στο κρεβάτι.

19.12. Πάμε με ταξί στην Αβάνα και είμαστε ενθουσιασμένοι, γιατί ο Malecón είναι πιο άγριος από ποτέ.

Η κακοκαιρία που δημιουργεί αυτά τα άγρια κύματα, έρχεται βέβαια από τις ΗΠΑ, τίποτε άλλο δεν περιμέναμε.

Μετά πάμε βόλτα στο ιστορικό κέντρο της Αβάνας κι επισκεπτόμαστε την Iglesia San Francisco, η οποία έχει ένα παράξενο χαρακτηριστικό: Ένα μέρος της εκκλησίας καταστράφηκε το 1846 κατά τη διάρκεια μιας θύελλας και δεν ξαναχτίστηκε ποτέ, αλλά μια τέλεια ζωγραφιά μας απατάει και πιστεύουμε ότι βλέπουμε το πίσω μέρος της εκκλησίας. Δείτε το.

Από πάνω μπορείτε να δείτε πού τελειώνει η εκκλησία και πού αρχίζει η ζωγραφιά.

Άλλο έργο τέχνης που κάνει το Γιώργο να ξοδευτεί. Βγάζει φωτογραφία απ' ένα άγαλμα και θέλει να προχωρήσει, αλλά το «άγαλμα» του ζητάει ένα πέσο. Καλά έπαθε. ☺

Απολαμβάνουμε την ωραία μέρα στην Αβάνα, πίνουμε guarapo, θαυμάζουμε καλλιτέχνες, ακούμε σάλσα, πάμε βόλτες, καθόμαστε στο Café París, μετά ένα ταξί αντίκα μας πάει στο ξενοδοχείο μας και μ' ένα ωραίο δείπνο και λίγα mojitos τελειώνει αυτή η καταπληκτική ημέρα.

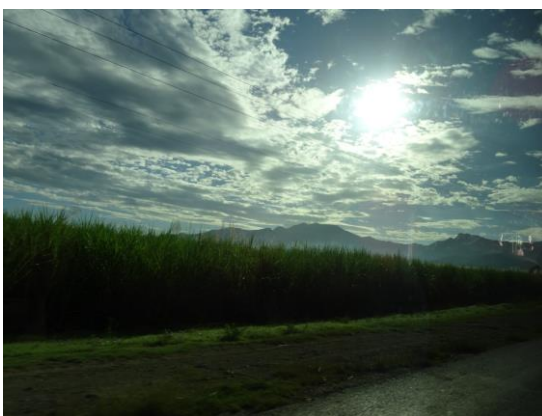
20.12. Σήμερα πάμε στο Holguín. Η πληρωμένη μεταφορά μας στο αεροδρόμιο δε γίνεται, μας ξέχασαν. Παίρνουμε λοιπόν ένα ταξί, όχι για τελευταία φορά σ' αυτές τις διακοπές...

Ένας εντυπωσιακός επιβάτης. Φοράει πολλά χρυσαφικά κι ένα μικρούτσικο καπέλο. Μάλλον δεν είχε πια αρκετά λεφτά για ένα πιο μεγάλο καπέλο.

Φτάνουμε στο Holguín και διώχνουμε τους ενοχλητικούς ταξιτζήδες, αφού έχουμε την ήδη πληρωμένη μεταφορά μας. Την έχουμε; Έχουμε την εντύπωση ότι δε μας περιμένει κανένας... Μια ευγενική κυρία μας βοηθάει. Είναι υπάλληλος σε μια εταιρεία μεταφορών και θα πάρει τηλέφωνο το αφεντικό της για να ρωτήσει αν η εταιρεία τους είναι υπεύθυνη για μας. Γυρίζει και μας λέει ότι αυτή τη στιγμή το αφεντικό της κάθεται στο μέρος και κάνει κακά, θα το ξαναπάρει αργότερα. Στο τέλος μαθαίνουμε ότι κανένας δεν είναι υπεύθυνος για μας και ο „ενοχλητικός“ ταξιτζής είναι πολύ ευχαριστημένος. Μας πηγαίνει στο Bayamo και εκεί περιμένουμε στο ξενοδοχείο Sierra Maestra τους υπόλοιπους ταξιδιώτες. Στις 6 το απόγευμα έρχονται και είναι πολύ ευτυχισμένοι που μας βρήκανε, γιατί στο Holguín μας ψάχνανε ώρες. Γιατί; Γιατί ο ξεναγός μας ο Ricardo είχε την πληροφορία ότι θα ερχόμασταν με την Condor από τη Φρανκφούρτη και όχι απ' την Αβάνα. Γι' αυτό δε μας ψάξανε. Οι υπόλοιποι ταξιδιώτες είναι 3 άτομα, η Christine και ο Markus (πολύ νέοι) και η Heidrun (περίπου στην ηλικία μας), όλοι Γερμανοί. Είναι πολύ συμπαθητικοί και την άλλη μέρα ξεκινάμε χαρούμενα το γύρο μας. Αργότερα μαθαίνουμε ότι προ πάντων ο οδηγός μας, ο Raciél, ήταν πολύ ανακουφισμένος όταν μας βρήκανε, γιατί με μόνο 3 άτομα δε θα χρειαζόταν μίνιμπας και θα έχανε τη δουλειά αυτή.

21.12. Περνάμε απ' την πανέμορφη Sierra Maestra

Ανεβαίνουμε σε 900 μέτρα και κάνουμε πεζοπορία στη βάση του Fidel και του Ché. Εντάξει, σχεδόν, γιατί στα 2/3 της διαδρομής, δηλαδή μετά από 2 ώρες, δεν μπορούμε άλλο. Το μονοπάτι είναι γεμάτο λάκκους και λάσπες και δεν μπορούμε να σκαρφαλώνουμε κανονικά, πρέπει συνέχεια να προσέχουμε κάθε βήμα, κι έτσι κουραζόμαστε γρήγορα. Εκτός αυτού σε λίγο θα βρέξει και τότε το μονοπάτι θα γίνει χείμαρρος. Γυρίζουμε λοιπόν, δεν πειράζει. Στο χωριό Santo Domingo έχουμε ένα πολύ όμορφο σπιτάκι όπου κάνουμε σιέστα και μετά πάμε βόλτα στο χωριό. Βλέπουμε φλογερούς rancheros, παιδάκια, χωριάτισσες, γαϊδούρια, κοτόπουλα, ένα δημοτικό σχολείο, ένα γιατρείο, ένα μικρό ιδιωτικό εστιατόριο, όπου πίνουμε ένα ωραίο mojito, συμπαθητικά σκυλιά και τον cao. Αυτός είναι ένα μαύρο πουλί που κάνει τον έξυπνο και συνέχεια φωνάζει κάτι σαν „cuando llueve“ („πότε θα βρέξει;“).

Έχει πολλούς κινδύνους στο χωριό:

Και είναι πανέμορφο!

22.12. Γυρίζουμε στο Bayamo και πάμε βόλτα σ' αυτή την όμορφη πόλη, όπου μια πινακίδα στον πεζόδρομο μ' αρέσει πολύ. Πόσο υποφέρω πάντα σαν πεζή απ' αυτούς τους ποδηλάτες! Κι εδώ ούτε να σπρώχνουν δεν τους αφήνουν!

Ούτε με τα χέρια, γράφει η πινακίδα. Τέλειο!

Λίγες εντυπώσεις απ' το Bayamo και απ' το γκρουπ μας.

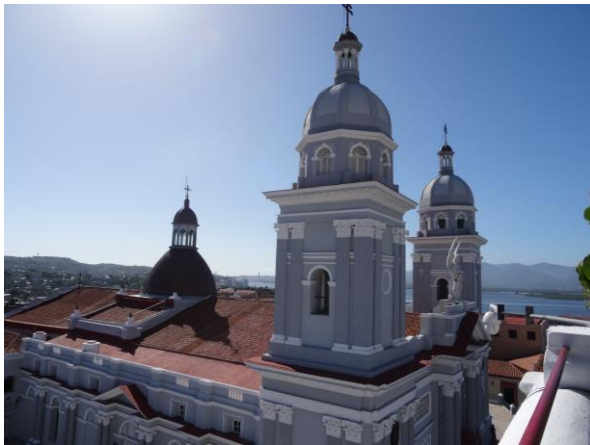
Πάμε στον καταρράκτη El Saltón, που δεν είναι πια καταρράκτης, γιατί εκτρέψανε το σχετικό ποταμό, αλλά το εστιατόριο χρειάζεται πελάτες, γι' αυτό πρέπει να το επισκεφτούμε. Και μετά πάμε στο Santiago de Cuba.

Μετά από το δείπνο στο ξενοδοχείο βλέπουμε ένα πολύ κακό σόου μ' έναν χορευτή μπονζάι με ξανθά, σγουρά μαλλιά και κορδέλα στα μαλλιά. Ο τραγουδιστής περιορισμένης ποιότητας δεν είναι πολύ πιο ψηλός και φαλακρός και κανένας δεν καταλαβαίνει τι θέλει ο μποντυ-μπίλντερ στη σκηνή. Σκάμε απ' τα γέλια και πίνουμε ωραία mojitos. Τέλεια η βραδιά αυτή!☺

23.12. Πάμε στη Sierra Maestra Oriental. Το τοπίο που βλέπουμε είναι πανέμορφο! Φτάνουμε στον πιο ψηλό ηφαιστιακό βράχο του κόσμου. Με καλή ορατότητα φαίνονται η Τζαμάικα και η Αϊτή. Ανεβαίνουμε 459 σκαλιά στην κορυφή του βράχου που ονομάζεται Gran Piedra και φανταζόμαστε τι ωραία που θάτανε η θέα αν είχαμε καλή ορατότητα.

Μετά γυρίζουμε στο Santiago, όπου ο Ricardo μας δείχνει διάφορα αξιοθέατα. Ανεβαίνουμε στην ταράτσα του ξενοδοχείου Casa Grande κι εκεί έχουμε πολύ ωραία θέα στην πόλη.

24.12. Περνάμε απ' ένα τοπίο για το οποίο δε φτάνουν τα επίθετά μου, γι' αυτό κοιτάξτε καλύτερα τις φωτογραφίες.

Επειδή πάμε στο Guantánamo, ο Ricardo μας κάνει να τραγουδήσουμε το „Guantanamera“ και να φωνάξουμε „owe owe“ και „songo loco songo loco“ και διασκεδάζει πολύ με τις προσπάθειές μας.

Ανεβαίνουμε έναν πύργο και βλέπουμε τη στρατιωτική βάση των Αμερικάνων. Ο Ricardo μας εξηγεί ότι λόγω της βάσης αυτής η κουβανική σημαία στα δημόσια κτήρια δεν είναι ποτέ στην κορυφή του κονταριού, αλλά λίγα εκατοστά πιο κάτω. Στις φωτογραφίες που βγάλαμε δε φαίνεται πολύ, γι' αυτό δεν τις έβαλα στην έκθεση. Φεύγουμε απ' την ακτή και μπαίνουμε πάλι στο βροχερό δάσος. Βλέπουμε αγρότες να κατεβαίνουν το βουνό μ' ένα είδος έλκηθρου που λέγεται chivichena carriola. Το χρησιμοποιούν για τη μεταφορά ξύλου και σαν μέσο συγκοινωνίας, γιατί λεωφορεία δεν έρχονται σ' αυτή την περιοχή. Ανεβαίνουμε και άλλο πύργο και αγοράζουμε απ' τους αγρότες μανταρίνια, μπανάνες και κακάο.

Το απόγευμα φτάνουμε στην Baracoa, την πιο παλιά πόλη της Κούβας, και είμαστε αμέσως ερωτευμένοι. Η πόλη είναι μικρή και ζωντανή κι έχει μεγάλο πεζόδρομο. Παντού ακούγεται μουσική κι έχει πολλούς μαύρους. Είναι η πιο καραϊβική πόλη της Κούβας, αποφασίζουμε.

Μένουμε στο ξενοδοχείο Porto Santo και απ' τη βεράντα μας έχουμε καταπληκτική θέα στη θάλασσα και στα βουνά. Το βράδυ πάμε με το Ricardo και το Raciél σ' ένα πολύ καλό ιδιωτικό εστιατόριο για το χριστουγεννιάτικο δείπνο μας. Μετά πάμε στην Casa de la Trova, όπου πολύ κουλ παππούδες παίζουν φανταστική κουβανική μουσική και οι άνθρωποι χορεύουν τρελά. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι!

25.12. Κάνουμε εκδρομή στο βροχερό δάσος El Yunque, όπου θα επισκεφτούμε έναν καταρράκτη και θα κάνουμε μπάνιο σε μια φυσική πισίνα. Στον πηγαισμό ο Γιώργος γλιστράει και πέφτει. Είναι γεμάτος αίμα και λάσπες. Ευτυχώς δεν είναι πια μακριά και στη φυσική πισίνα μπορεί να πλύνει τις πληγές και το μπλουζάκι του. Ζεσταθήκαμε και γι' αυτό το μπάνιο μας κάνει πολύ καλό. Προ πάντων το μασάζ κάτω απ' τον καταρράκτη!!! Μετά μας τσιμπάνε λιγάκι τα ψάρια γιατροί. Όλα είναι υπέροχα!

Μετά επισκεπτόμαστε μια οικογένεια που μας κερνάει καφέ, κακάο, καρύδες, μανταρίνια, γκρεϊπ φρουτ, μέλι, ζαχαροκάλαμα και τσιπς από τροπικά φρούτα. Κουβεντιάζουμε μαζί τους, παίζουμε με τα σκυλιά τους και ταΐζουμε τις γάτες με τσιπς. Θέλουμε να μείνουμε λίγο ακόμα, αλλά η εκδρομή μας συνεχίζεται. Στη φωτογραφία δεξιά μας βλέπετε να δοκιμάζουμε ένα φρέσκο φρούτο κακάο.

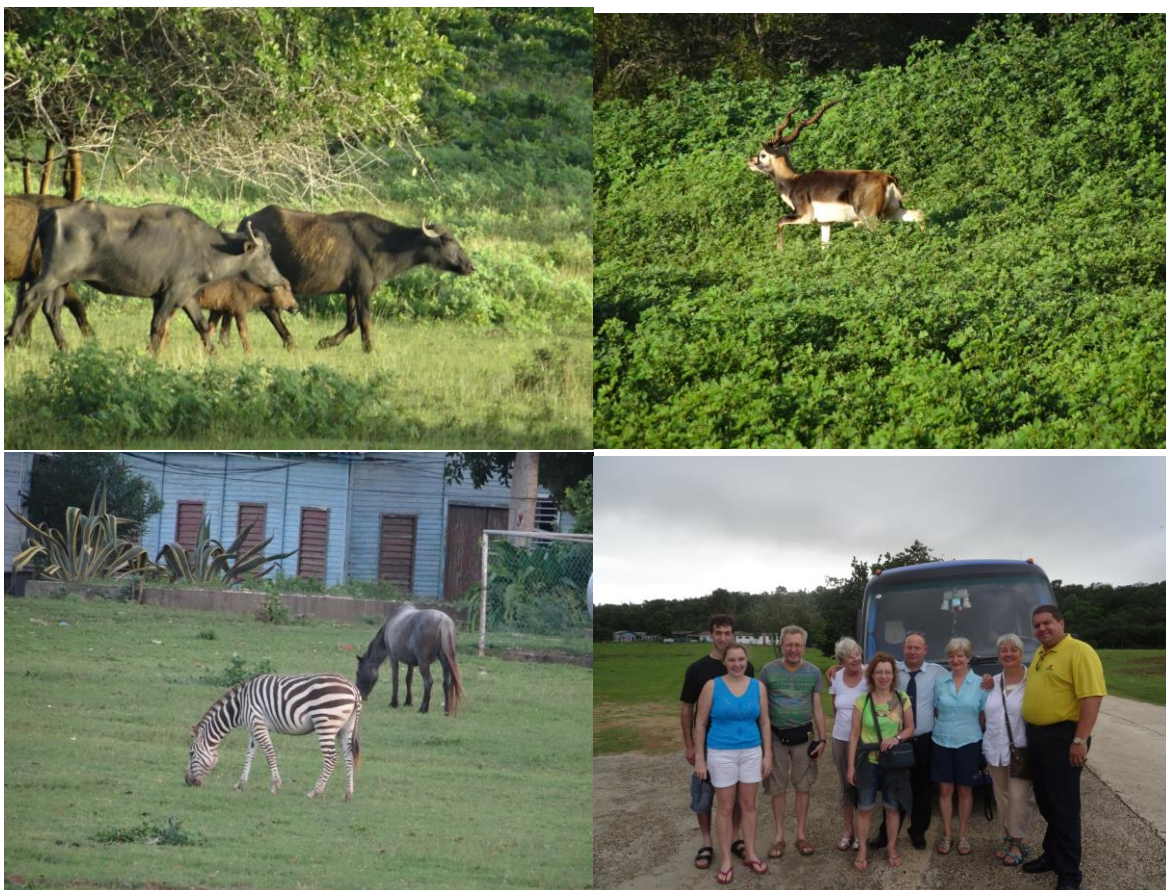
Το απόγευμα κάνουμε βαρκάδα στον ποταμό Τοα και μετά γυρίζουμε στην Baracoa.

Το βράδυ πάμε πάλι στην Casa de la Trova και μετά ακούμε ένα θαυμάσιο συγκρότημα που παίζει στο δρόμο. Είναι πολύ νέοι και μας κάνει εντύπωση που έχουν ήδη τόσο υψηλό επίπεδο. Η Ράϊνγκαρντ χαίρεται παραπάνω, γιατί τα παιδιά ξέρουν και το αγαπημένο της τραγούδι „El carretero“.

26.12. Πάμε στο νησί Cayo Saetía. Η διαδρομή περνάει απ' το εθνικό πάρκο Humboldt και βλέπουμε φοίνικες μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι. Ο δρόμος είναι λίγο ανώμαλος, είμαστε έτοιμοι για κάθε διαγωνισμό ροντέο...

Στο Cayo Saetía κάνουμε μπάνιο σε μια πανέμορφη παραλία και μετά κάνουμε εκδρομή με τζιπ, θαυμάζουμε χοντρές ζέβρες, καλοθερμμένες αντιλόπες, βούβαλους, αγριογούρουνα, ζαρκάδια και το έρημο κροκόδειλο Martín. (Ούτε το χόμπι του να τρώει τουρίστες δεν μπορεί να το κάνει πια, γιατί όταν έφαγε μια φορά έναν Αμερικάνο, δηλητηριάστηκε σοβαρά και παρά λίγο να πεθάνει, μας εξηγούν οι ντόπιοι και το πιστεύουμε βέβαια). Μαθαίνουμε ότι τα άγρια ζώα ήρθαν απ' την Αφρική και την Ινδία τη δεκαετία του 50, γιατί ο δικτάτορας Batista ήθελε να προσφέρει στους φιλοξενούμενούς του ωραία θηράματα.

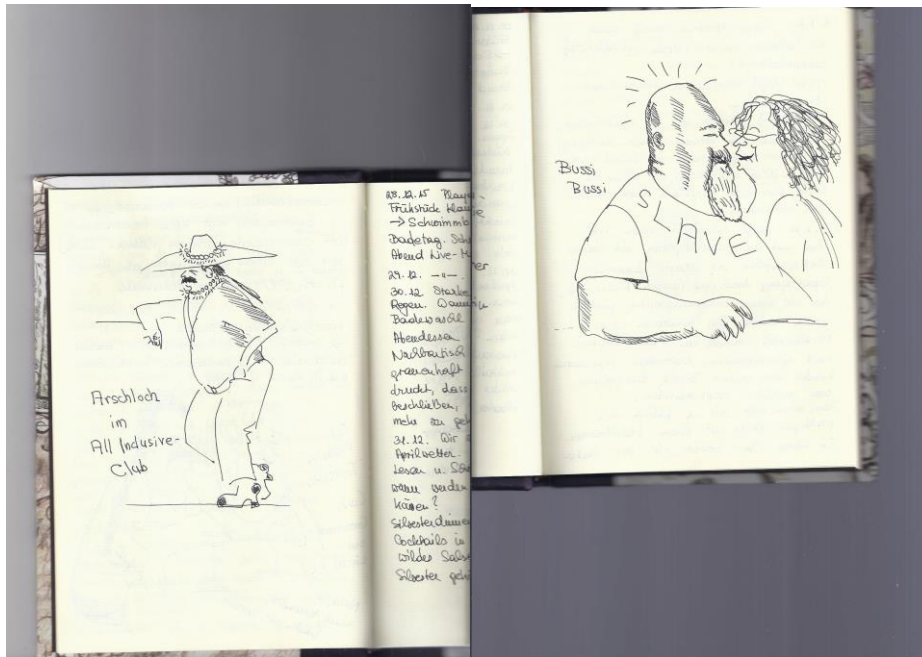
Το βράδυ καθόμαστε στο λόμπι του ξενοδοχείου κι επειδή είμαστε μόνοι μας, κάνουμε μουσική βραδιά. Λέμε τα 8 κουβανικά τραγούδια που ξέρω να παίζω στην κιθάρα, μετά μερικά μεξικάνικα και στο τέλος ελληνικά τραγούδια, ο μπάρμαν μας φτιάχνει ωραία κοκτέιλ, είναι μια πολύ ευχάριστη βραδιά.

27.12. Επισκεπτόμαστε μια κουβανική οικογένεια που μας κερνάει νερό από καρύδα, ζελέ από γκούάβα και τυρί. Ο Raciel χαϊδεύει την cotorra που λέγεται Lara και της λέει συνέχεια „riojito riojiiito“. Αυτό της αρέσει πολύ.

Φτάνουμε στο Holguín και λέμε αντίο στην Christine, στο Markus, στη Heidrun, στο Ricardo και στο Raciel. Κρίμα που πρέπει να τους αφήσουμε! Μετά πάμε στην Guardalavaca, όπου θα περάσουμε τις επόμενες 9 μέρες στο ξενοδοχείο Sol Río Luna y Mares. Το ξενοδοχείο βρίσκεται στην παραλία Playa Esmeralda, η οποία έχει το δικό της κοραλλιογενή ύφαλο κι

Το βράδυ μας κάνει εντύπωση πόσους άσχημους τουρίστες με τατουάζ έχει στο ξενοδοχείο. Να λίγοι απ' αυτούς.

29.12. - „ -

Το βράδυ τρώμε στο μεξικάνικο εστιατόριο. Το φαγητό είναι χάλια και δεν έχει καμία σχέση με το Μεξικό. Όλα τα φαγητά είναι σκεπασμένα από κάτι σαν κέτσαπ, αλλά χωρίς γεύση, και το λένε „salsa mexicana“. Αηδίες!

Το βράδυ τρώμε έτσι κι έτσι σ' ένα παγωμένο εστιατόριο με πολύ γλιστερό πάτωμα. Ξεπερνάμε όμως το δείπνο χωρίς ατύχημα και πάμε στο αγαπημένο μπαράκι μας. Μετά χορεύουμε salsa, για να γιορτάσουμε σωστά την Πρωτοχρονιά. Τις σχετικές φωτογραφίες καλύτερα δε σας τις δείχνω☺.

2.1. Η θάλασσα είναι ήρεμη και κάνουμε κολύμπι με μάσκα. Τα πολύχρωμα ψάρια, τα κοράλλια, τα φυτά, ένας τροπικός υποθαλάσσιος παράδεισος, περνάμε υπέροχα!

Το βράδυ τρώμε στο μεσογειακό εστιατόριο στην παραλία και χαιρόμαστε πολύ, όταν τρομάζει όλος ο κόσμος γιατί μπαίνει κούτσα-κούτσα ένα τεράστιο καβούρι (τουλάχιστον 20 εκατοστά). Προ πάντων η γάτα που συνήθως δεν είναι καθόλου ντροπαλή, γίνεται στήλη άλατος.

3.1. Μετά το πρωινό πάμε στο τεράστιο εθνικό πάρκο δίπλα στο ξενοδοχείο μας. Περνάμε από κοραλλιογενείς πέτρες, βλέπουμε δέντρα κάκτους και γκουάνα, θαυμάζουμε απ' έναν πύργο την παραλία μας και βγάζουμε φωτογραφίες σε μια πανέμορφη σπηλιά.

Μετά τον θαυμάσιο περίπατο ζεσταίνουμε και βουτάμε στον υποθαλάσσιο παράδεισό μας. Η Ράϊνγκαρντ έφερε ψωμάκια απ' το εστιατόριο και μ' αυτά ταΐζουμε τα ψάρια. Κρατάω το ψωμάκι μου σφιχτά στο χέρι και τους δίνω μικρά κομματάκια, τα οποία πιάνουν τα πιο γρήγορα ψάρια. Ένα μικρό, λαίμαργο ψαράκι δεν πιάνει τίποτα απ' το ψωμί και αντί γι' αυτό με δαγκώνει στο δάχτυλο. Παρόλο που το βρίσκω πολύ γλυκό, το μαλώνω και φεύγει. Λίγο αργότερα γυρίζει και αυτή τη φορά δε με δαγκώνει και του δίνω ψωμί. Έτσι έμαθε κάτι για τη ζωή!

4.1. Μια τέλεια ημέρα για μπάνιο. Το βράδυ οι αγαπημένοι μουσικοί μας παίζουν ζωντανή μουσική.

5.1. Έχουμε ακόμα λίγες ώρες για μπάνιο και στις 5 το απόγευμα πάμε στο αεροδρόμιο του Holguín. Στις 8 πετάμε στην Αβάνα. Στις 8; Στην Αβάνα; Όοοοχι. Περιμένουμε ώρες, κάθε τόσο έχει μικρές διακοπές ρεύματος. Πριν απ' το security-check πρέπει να πετάξουμε το νερό μας και μέσα στο μπαρ μπορούμε να αγοράσουμε και άλλο. Και άλλο; Όοοοοχι! Δεν έχει νερό. Δεν πειράζει, πίνουμε μπίρες, είναι βράδυ και 2 ώρες περνάνε ευχάριστα με μπιρίτσες... 2 ώρες; Όοοοοχι!!! 4 ½ ώρες. Συνολικά είναι 6 ½ που περνάμε σ' αυτό το αεροδρόμιο. Στις 0.30 πετάμε κιόλας! Γεμάτοι χαρά μπαίνουμε στο αεροπλάνο, αλλά η χαρά μας κόβεται γρήγορα. Είναι ένα μικρούτσικο αεροπλάνο που πετάει αργά και μόνο στα 250 μέτρα, γι αυτό μας λένε ότι η πτήση θα διαρκέσει μια ώρα και 40 λεπτά, αντί για μια ώρα. Χάρη στην κακοκαιρία περνάμε τις χειρότερες αναταράξεις της ζωής μας. Στις 2.30 φτάνουμε ΗΔΗ στην Αβάνα, όπου περιμένουμε μισή ώρα τις βαλίτσες μας. Ψάχνουν προσεκτικά τις βαλίτσες μας, αυτό θέλει χρόνο, βέβαια. Μετά ψάχνουμε το ταξί της μεταφοράς μας, αλλά δεν είναι εδώ, βέβαια. Ένας νεαρός με την παμπάλαια και βρομερή Lada του μας πάει στην Αβάνα, όπου η Ράϊνγκαρντ πρέπει να του εξηγήσει το δρόμο, γιατί „δεν ξέρει“. Γιατί είναι τότε ταξιτζής, αν δεν ξέρει, τον ρωτάμε. Ε, λίγο ξέρει την Αβάνα, δικαιολογείται. Πάλι καλά... Το ξενοδοχείο Ambos Mundos βρίσκεται στον πεζόδρομο και γι' αυτό τραβάμε τις βαλίτσες μας 10 λεπτά ως το ξενοδοχείο. Στις 4.30 είμαστε ΗΔΗ στο κρεβάτι και στις 4.49 παίρνω ένα SMS από τον Wolfgang. Στις 5 ξεκινάει ένας κινητήρας μπροστά απ' το παράθυρό μας και βροντάει μέχρι τις 5.30. Μετά κοιμόμαστε και στις 7.30 ξεκινάει πάλι. Μετά κοιμόμαστε ήσυχα απ' τις 8 μέχρι τις 9. Τι άλλο θέλουμε!

6.1. Τρώμε το πρωινό μας στην ταρατσα του ξενοδοχείου κι έχουμε πανέμορφη θέα στην Αβάνα. Μετά πάμε βόλτα στο ιστορικό κέντρο και αισθανόμαστε υπέροχα, γιατί η Αβάνα με το πολύ φως, την χαρούμενη μουσική και τους χαλαρούς ανθρώπους πάντα μας κάνει ευτυχισμένους. Το μεσημέρι μας δίνουν άλλο δωμάτιο, χωρίς κινητήρα αυτή τη φορά, μας υπόσχονται. Καλά. Ρωτάμε για τη μεταφορά μας στο Varadero και πρέπει να περιμένουμε ώρες για την απάντηση. Θα μας πάρουν αύριο στις 11.10, μας ειδοποιούν. Έτσι είμαστε ήσυχοι και απολαμβάνουμε τη νυχτερινή ζωή της Αβάνας. Παίρνουμε ένα ταξί και πάμε στο Malecón όπου τρώμε στο Paladar El Torresón. Το φαγητό είναι πολύ καλό και η θέα εντυπωσιακή. Κουβεντιάζουμε με τους φιλικούς εστιάτορες, μας χαιρετάει η γιαγιά της οικογένειας, ο εστιάτορας μας εξηγεί ότι η γυναίκα του είναι το αφεντικό εδώ, έτσι μπράβο, τους υποσχόμαστε ότι τις επόμενες διακοπές θα ξανάρθουμε οπωσδήποτε, μετά γυρίζουμε με ταξί στο κέντρο της πόλης. Το ταξί είναι μια πανέμορφη, πολύ περιποιημένη Chevrolet απ' το 1954. „Είναι 61 χρονών και την αγαπάω περισσότερο απ' τη γυναίκα μου“, μας εξηγεί ο ταξιτζής. Πίνουμε ένα τελευταίο mojito στο Café París και μετά κοιμόμαστε καλά στο – αυτή τη φορά ήσυχο – δωμάτιο μας.

7.1. Μετά την ωραία βραδιά και την ήσυχη νύχτα πάμε χαρούμενοι στο πρωινό και μετά περιμένουμε ήρεμα τη μεταφορά μας. 11.10 η ώρα, το ταξί μας δεν έρχεται. Στις 11.45 ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου τρέχει στη στάση ταξί και στις 12 γυρίζει μ' έναν πολύ φιλικό ταξιτζή. Όλοι μαζί τρέχουμε στο ταξί του και πάμε στο Varadero. Στη διαδρομή χαλαρώνουμε λιγάκι και φτάνουμε στην ώρα μας στο αεροδρόμιο όπου μας ξαφνιάζει το γεγονός ότι η πτήση μας είναι „on time“. Είμαστε πολύ ευτυχισμένοι γιατί αυτό δεν το περιμέναμε!

Στην ώρα μας και χωρίς αναταράξεις πετάμε στη Βιέννη.

8.1. Στις 8.20 φτάνουμε στη Βιέννη, όπου μας παίρνει η φίλη μας η Βερένα με το ταξί της.

Ήταν πολύ συναρπαστικές οι διακοπές αυτές, αλλά εσείς δε θέλετε βαρετές εκθέσεις, έτσι δεν είναι;☺ Εμείς όμως θέλουμε οι επόμενες διακοπές μας να γίνουν λιγάκι πιο βαρετές! ☺

